

— **A**ici sus, Henry!

Henry zăcea întins pe malul iazului cu nuferi. Se sprijinea comod de pieptul lui Phoenix și se holba la cerul nopții. Departe, departe de tot, o descoperi pe Lucy, care se balansa în echilibru pe vârful cozii Dansatoarei Valurilor. Dragonul femelă își întinsese aripile și părea că aproape plutește la punct fix.

Lucy își îndoi genunchii și se pregăti de un salt. Coada Dansatoarei Valurilor se arcui și o catapultă în înaltul cerului. Lucy execută un looping dublu pe fundalul lunii pline și țâșni apoi ca o săgeată în jos. După câteva secunde, străpunse suprafața ca de cerneală neagră a apei iazului cu nuferi. Picăturile de apă străluceau în lumina lunii ca niște perle argintate.

Henry și ceilalți călăreți ai dragonilor o aplaudară. Lucy ieși din apă cu un zâmbet larg pe față și înotă până la mal.

— Șase puncte din zece posibile, spuse Henry, în timp ce Lucy se așeză lângă el.

— Poftim? strigă ea indignată și-și scutură pletele ude. Săritura asta a fost de cel puțin nota zece!

Henry se feri rânjind de picăturile de apă.

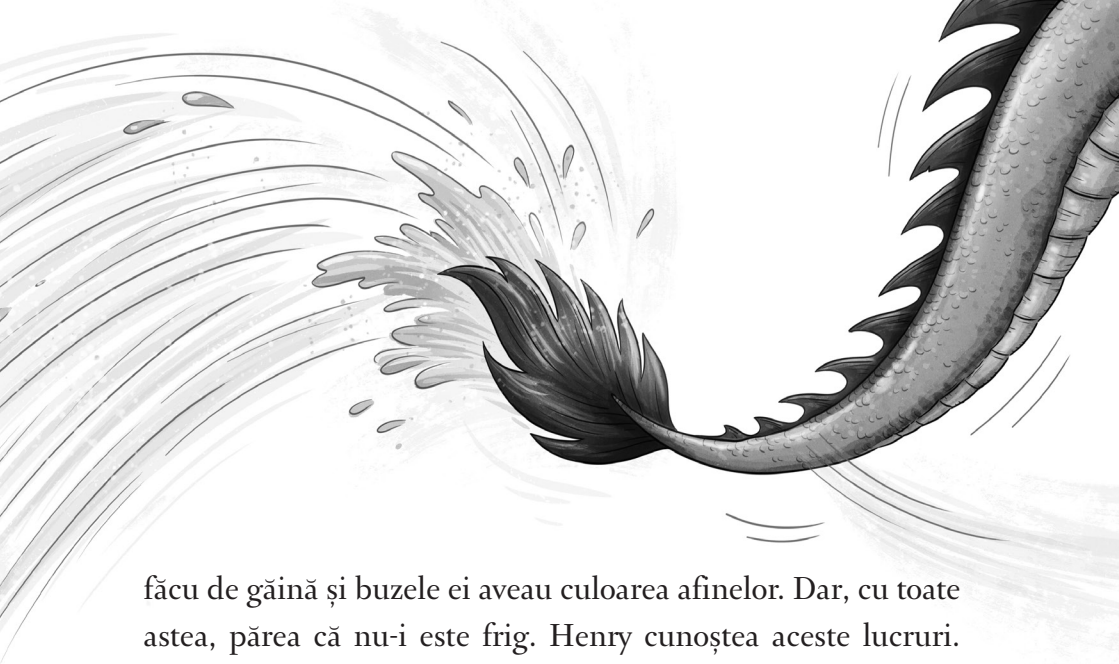
Săriturile la miezul nopții reprezentau o tradiție străveche a clanului Duffy. În nopțile de vară, când era senin, călăreții și dragonii clanului lui Lucy se întâlneau la miezul nopții pentru a executa sărituri cât mai îndrăznețe în micuțul, dar, în același timp, adâncul lac vulcanic. Întâlnirile lor erau strict secrete.

De fapt, toată lumea știa despre ele. Chiar și profesorii lor, numiți masteri, mai închideau binevoitori ochii, iar câteodată veneau și elevi ai celorlalte clanuri, pentru a-i admira pe cei din clanul Duffy în timpul săriturilor.

La fel și Henry. Îi făcea plăcere să o privească pe Lucy cum se aruncă de la înălțimi amețitoare în apă. Chiar dacă asta însemna ca a doua zi să picotească obosit în timpul cursurilor și să priceapă cu mult mai puțin decât de obicei.

Lucy se trânti în iarbă lângă el. Era vară, dar asta nu însemna prea mult la Șapte Focuri. Și cu siguranță nu erau mai mult de 15 grade Celsius. Pielea de pe brațele și picioarele lui Lucy se

făcu de găină și buzele ei aveau culoarea afinelor. Dar, cu toate astea, părea că nu-i este frig. Henry cunoștea aceste lucruri. Părea că Lucy nu simțea frigul.

— Odată și odată o să-ți vină de hac, îi spuse el plin de reproș și-i întinse prietenei sale un prosop.

Dansatoarea Valurilor ateriză de parcă ar fi chemat-o direct în fața lor, deschise larg botul și își învălui călăreața cu răsuflarea ei fierbinte.

Lucy se lăsă zvântată de dragonul ei ca de un uriaș aparat de uscat părul. Oftă mulțumită:

— Ah, asta este întotdeauna partea cea mai bună la săriturile de la miezul nopții.

Se lăsă pe spate și se ghemui lângă Henry, la pieptul lui Phoenix.

De-ar putea să stăm așa pentru totdeauna, gândi Henry, în timp ce în fața lui se înfipse unul dintre băieții mai mari Stewart Todd.

— Ce mai caută neobrăzatul ăsta din nou pe aici? se răsti acesta la el.

— Ia vezi-ți tu de treaba ta! sări Lucy la el.

— Nu te enerva..., încercă Henry să o calmeze pe prietena lui.

Pentru Henry nu era nimic nou, cu toate că nu reușise să se obișnuiască cu atitudinea aceasta. De când toți cei de la Șapte Focuri aflaseră despre talentul lui, trăia mereu asemenea momente. Henry era un vorbitor cu dragonii. Poseda talentul de a stabili o legătură nu numai cu dragonul său, ci și cu toți ceilalți.

Și asta nu prea era pe placul tuturor. În Evul Mediu, ar fi fost onorat ca Vorbitor de Aur de către alianța celor de la Șapte Focuri. După ce Lady Blackstone abuzase de talentul ei și încercase să supună voinței ei toți dragonii și pe toți călăreții acestora, acest dar era privit cu ochi foarte critici.

— Ar trebui să-ți alegi cu mai multă grijă prietenii, îi spuse Stewart lui Lucy și arătă cu bărbia înspre Henry.

Henry clocotea. Își aminti de sfatul lui Master Duncan: *Nu te lăsa provocat de nimeni și ai încredere în prietenii tăi!* Așa că strânse din dinți și ignoră jignirea venită din partea lui Stewart.

Phoenix își întinse gâtul. În ultimele trei luni, luase serios în greutate. Era încă mai mic decât Happy, cel mai mare dintre dragonii de foc, dar îi întrecea cu mai multe capete pe cei din celelalte rase.

Ce vrea puștiul ăsta? se auzi o voce în capul lui Henry. *Să se joace?*

— Nu... în orice caz, nu cu noi, răspunse Henry.

Păcat, mormăi Phoenix plictisit și se întinse din nou comod pe iarba ce creștea în jurul iazului cu nuferi.

— Ia dă-te tu la o parte, Stewart, din razele lunii!, spuse la fel de plictisită Lucy și se sprijini de pieptul lui Phoenix.

Stewart trase aer în piept pentru a răspunde, dar se răzgândi și se îndepărtă clătînând din cap.

Marc, unul dintre jucătorii de dragonbol ai Spărgătorilor Norilor, auzise totul și se apropie de ei:

— Nu-ți face gânduri rele, Henry!, îi spuse el încurajator. Cu cât se apropie examenul de absolvire, cu atât se înrăutățește dispoziția lui Stewart.

Henry îi zâmbi recunoscător. Marc era absolut necruțător pe terenul de dragonbol, dar cu atât mai drăguț în afara lui. Se așeză pe vine lângă ei, iar lui Henry i se păru că un întreg dulap de haine s-ar fi așezat în genunchi.

— Mai sunt patru săptămâni, spuse Marc și smulse, pierdut pe gânduri, o floare mică din pământ. Și asta înseamnă pentru ciclul al șaptelea că ne vom lua rămas bun. Nici nu-mi pot închipui cum va fi anul următor, după ce voi fi nevoit să părăsesc Șapte Focuri și pe dragonul meu.

Henry și Lucy încuviințară. Ei mai aveau încă șase ani de școală de petrecut la Șapte Focuri. Și cu toate astea, gândul că

într-o bună zi vor fi nevoiți să-și părăsească dragonii le făcea inima grea.

De ce ești acum așa de trist? îl întrebă Phoenix, care putea simți sentimentele lui Henry.

— Tocmai vorbeam despre anul al șaptelea care ne va părăsi în curând, i se confesă Henry.

Phoenix strânse cât putu de tare coada sa în jurul lui Henry. *Noi n-o să ne despărțim niciodată*, spuse el, și Henry zâmbi. Mângâie solzii tari de pe pieptul lui Phoenix, care străluceau roșiatic sub lumina lunii.